

въ тая горска самота,
 подъ прохладитѣ дървесни,
 ваш'тѣ приказки чудесни,
 непознати на свѣта —
 ще заглѣхнатъ днесъ, обаче:

въ моя неусѣтенъ бѣгъ
 (какъ за вази ми се плаче!)
 видѣхъ въ пѣтъ насамъ да крачи
 вашия врагъ заклетъ — човѣкъ...
 Ай — сторете кой какъ знае! —
 чувамъ стѣпкитѣ му тамъ...
 Нека никой се не мае, —